

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/383/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713213965
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:6713213965.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: R. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/XXA, Žilina, o zaplatenie 3.783,45 eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7C/124/2014-95 zo dňa 11. marca 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 3.783,45 eur spolu s úrokom z omeškania. Vychádzal zo zistenia, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom bola dňa 11.06.2008 uzatvorená zmluva o splátkovom úvere. Na jej základe bol poskytnutý odporcovi úver vo výške 150.000,- Sk ako spotrebný - bezúčelový úver s dohodnutým počtom splátok 59, vo výške 3.454,- Sk, splatných k 20. dňu v mesiaci. Zmluva obsahovala údaj o konečnej splatnosti úveru dňa 10.05.2013, RPMN 15,47 %, priemernú RPMN 17,40 %. Na navrhovateľa bola uvedená pohľadávka postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1175/2012/CE zo dňa 27.09.2012, ktorú uzatvoril so Slovenskou sporiteľňou. Túto skutočnosť Slovenská sporiteľňa ako postupca oznámila odporcovi listom zo dňa 15.10.2012. Listom z rovnakého dňa zároveň navrhovateľ oznámil odporcovi mimoriadnu splatnosť úveru a žiadal okamžité uhradenie dlžnej čiastky, najneskôr do 30.10.2012. Okresný súd ďalej vychádzal z toho, že navrhovateľ si uplatňoval 33 nepremlčaných, nezaplatených splátok, ktoré sa stali splatnými v období od 10.09.2010 do 10.05.2013. Na uvedený skutkový stav okresný súd aplikoval ustanovenia zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka upravujúcich zmluvu o úvere. Keďže v konaní nemal preukázané, že odporca splátky úveru vo výške 114,65 eur v období, za ktoré si navrhovateľ uplatňoval úhradu nezaplatených splátok, čo i len čiastočne uhradil, žalobnému návrhu ako skutkovo a právne dôvodnému vyhovel. Zároveň vyhovel návrhu aj v časti úrokov z omeškania, keď zistil, že tieto boli uplatnené vo výške, ktorá je v súlade s ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

Napadnutým rozsudkom zároveň okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 226,50 eur ako náhradu zaplateného súdneho poplatku a trovy právneho zastúpenia vo výške 622,75 eur na účet jeho právneho zástupcu. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal zo zásady úspechu v konaní, vyplývajúcej z ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že okresný súd rozhodol len na základe tvrdení navrhovateľa a nevykonal nijaké dokazovanie, „ohľadne premlčania pohľadávky“. Na túto skutočnosť v zmysle ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. mal prihliadať aj bez návrhu. Takýmto postupom došlo zo strany súdu k odmietnutiu spravodlivosti. Odporca uviedol, že vzhľadom na doručenie žalobného návrhu súdu dňa 20.08.2013 bola pohľadávka uplatnená po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Okresný súd sa uspokojil s tvrdeniami navrhovateľa o tom, že splatnosť úveru bola vyhlásená dňa 15.10.2012 a neurobil v tomto smere žiadne dokazovanie. Mal si vyžiadať od pôvodného veriteľa kompletnú dokumentáciu k predmetnej úverovej zmluve. Ďalej namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že na predmetnú vec nebolo možné aplikovať ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, na ktorý poukazoval odporca. Právna úprava platná v Slovenskej republike do 30.04.2014 umožňovala spotrebiteľom brániť sa proti pohľadávke uplatnenej po uplynutí premlčacej doby vznesením námietky premlčania. Ust. § 5b cit. zák. bolo zanesené do tohto právneho predpisu bez stanovenia jasných pravidiel obsiahnutých v prechodných ustanoveniach, ktoré by zabezpečili plynulý prechod z doposiaľ platného a účinného režimu právnej úpravy do nového režimu. Ak by súd aplikoval toto zákonné ustanovenie na všetky prebiehajúce konania bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania, došlo by k zotretiu princípu právnej istoty. Ďalej poukázal na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka, vrátane ust. § 397, ktorý určuje 4-ročnú premlčaciu dobu.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu daného odvolania a podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Krajský súd súhlasí s názorom odvolateľa, že právne normy spotrebiteľovi garantujú širšiu mieru ochrany založenú vždy na ich ex offo aplikácii. Ex offo aplikácia je daná nielen pri lex specialis normách - spotrebiteľských úveroch, ale napr. aj pri použití statusu spotrebiteľa, ktorého sa spotrebiteľ nemusí dovolávať a bremeno preukázania nespotebiteľského statutu nesie veriteľ, pričom toto preukazuje nie formálnymi znakmi označenia osoby, ale účelom poskytnutého úveru.

V súdnej veci bolo okresným súdom ustálené (účastníkmi nespochybňované), že vzťah medzi právnymi predchodcom navrhovateľa Slovenskou sporiteľňou a odporcom, vzniknutý na základe predmetnej zmluvy o úvere, má charakter vzťahu spotrebiteľského. Zároveň však nemožno prisvedčiť odvolateľovi, že v súvislosti s posúdením prípadného premlčania uplatneného nároku, nevykonal okresný súd dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Navrhovateľ súdu predložil listinný dôkaz, a to výzvu k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 15.10.2012 adresovaný odporcovi. Z obsahu spisu nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by mali pravdivosť uvedeného listinného dôkazu spochybňovať. Okresný súd aj pri prihliadnutí na nutnosť ochrany spotrebiteľa nemohol bez aktivity odporcu zistiť, že došlo k zosplatneniu úveru skôr než to vyplynulo z predmetnej výzvy na úhradu. Ani samotný odporca v podanom odvolaní neuvádza, kedy malo k zosplatneniu tohto úveru konkrétne dôjsť. Na základe týchto skutočností, pokiaľ na okresný súd bol podaný žalobný návrh dňa 20.08.2013 a pri aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich premlčanie (§101 až 103) bol podaný žalobný návrh v čase pred uplynutím premlčania nároku uplatneného žalobným návrhom (zaplatenie splátok splatných od 10.09.2010 do 10.05.2013), ktoré sa stali splatnými dňa 03.11.2012, kedy bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru.

V tejto súvislosti považuje za potrebné krajský súd uviesť, že predmetná zmluva o úvere, aj keď má charakter spotrebiteľského úveru, nie je samostatným zmluvným typom vylučujúcim použitie Obchodného zákonníka. Avšak vychádzajúc z ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré nadobudlo účinnosť 01.05.2014 v spojení s § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.05.2014, na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 01.05.2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto

dňom. Vychádzajúc z tohto záveru preto plynutie premlčacej doby krajský súd posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho vyhodnotil, že uplatnený nárok navrhovateľa nebol premlčaný.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj ďalšiu námietku odporcu, a to nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Krajský súd preskúmaval aj vecnú správnosť závislého výroku o trovách prvostupňového konania a dospel k záveru, že aj v tejto časti je rozhodnutie súdu vecne správne, a preto ho potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. V odvolacom konaní bol úspešný navrhovateľ, ktorý si však v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. trovy odvolacieho konania neuplatnil, preto mu krajský súd ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.